

Arrest

nr. 298 088 van 30 november 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 april 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 maart 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A. DE WILDE, die *loco* advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 maart 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door PZ Antwerpen op 25.03.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:
(...)

In voorkomend geval, alias: S.E. (...) (...)1989 Marokko, E.S. (...) (...)1989 Marokko, S.I. (...) (...)1989 Marokko.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

binnen 10 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten. De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene verklaart bij PZ Antwerpen op 25.03.2023 sedert 2013 in België te verblijven. De betrokkene is doelbewust op illegale wijze op het grondgebied verbleven. Dit was betrokkene's eigen keuze, wat maakt dat zij zelf de nadelige situatie gecreëerd heeft, waarin hij/zij zich nu bevindt en die hij nu inroept (Raad van State, arrest nr. 132.221 van 09.06.2004). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. In casu is geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (RW, nr. 123.945 van 15 mei 2014).

Betrokkene verblijft op het grondgebied met haar kind. Het kind van betrokkene moet haar moeder volgen. Ze moeten zich houden aan het verwijderingsbesluit. Betrokkene toont niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene, wat een scheiding van hun vertrouwde omgeving impliceert, een verstorend effect zou hebben op haar kind en dat dit tegen haar belangen zou ingaan. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van het kind om niet te worden gescheiden van haar ouders, die op eigen risico, ondanks hun precaire verblijfssituatie, een gezinsleven hebben uitgebouwd. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Het hele gezin zal België moeten verlaten. Het feit dat het kind van betrokkene in België geboren is, opent niet zonder meer het recht op verblijf. Uit het administratieve dossier blijkt niet dat betrokkene sinds de geboorte van haar kind stappen heeft ondernomen om haar verblijf in het Rijk te regulariseren. Betrokkene dient terug te keren naar haar land van herkomst om een aanvraag tot verblijf in te dienen. De zeer jonge leeftijd van een kind maakt zo net dat dit kind zich gemakkelijker zal kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Er liggen verder geen concrete elementen voor dat de kind niet in een stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van zijn ouders, kunnen opgroeien in zijn land van herkomst. Gelet op het precair verblijf van verzoekers in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH, arrest nr. 30/2013 van 07.03.2013; RW, arrest nr. 152.980 van 21.09.2015; EHRM, arrest nr. 54131/10, § 90, van 12.07.2012).

Betrokkene maakt niet aannemelijk dat haar kind geen enkele band met hun herkomstland hebben, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat ze in Marokko niet zou kunnen aansluiten op school. Het kind heeft wel via hun moeder een band met haar herkomstland.

Betrokkene heeft immers de Marokkaanse nationaliteit van Marokko. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat betrokkene haar kind tot op zekere hoogte de taal en cultuur van hun land van herkomst heeft bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkene nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur heeft gehad in België en zij dus moet beseft hebben dat haar verblijf en dat van haar kind in België slechts voorlopig was. De moeder diende de kinderen tegen de nadelen van een eventuele terugkeer te beschermen door hen hun moedertaal aan te leren. Bovendien merken we op dat betrokkene het niet aannemelijk maakt dat zij haar kind niet in haar moedertaal zou opvoeden, en dat zij deze taal niet in huiselijke sfeer zouden gebruiken. Dit houdt in dat het kind minstens een basis mondelinge kennis van het taal heeft om vanuit te vertrekken.

Betrokkenes partner en vader van de kinderen (A.E.A. (...), (...))1993, Marokko) verblijft in de gevangenis. Hij heeft net zoals zijn gezin geen verblijfsrecht. Een terugkeer van betrokkene en haar kinderen terwijl hun vader in de gevangenis zit, vormt geen schending van artikel 8 EVRM. Betrokkene en haar kinderen leven nu ook gescheiden van A.E.A. (...) doordat hij in de gevangenis verblijft en wonen niet samen met hem.

In dit geval kunnen we stellen dat de uitwijzing van betrokkene en haar kind zonder hun vader niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van deze kinderen als wanneer ze zouden samenwonen met hun vader. Hij kan met haar partner en kind met hun vader contact houden via telefoon. Bovendien dient A.E.A. (...) tevens het land te verlaten nadat hij zijn straf heeft uitgezeten.

Betrokkene verklaart geen ander gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische Problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 22bis van de Grondwet, van artikel 16 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) en van de artikelen 73/13 en 73/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"De gemachtigde van de minister stelt dat er in casu geen sprake zou zijn van een schending van art. 8 EVRM.

Verzoekster betwist dit.

Artikel 8 EVRM bepaalt: (...)

Artikel 8 EVRM behelst het recht op een ongestoord familieleven, vrij van overheidsinmenging.

Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven, in de zin van art. 8 EVRM een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153).

"Verdragsluitende Staten [zijn] er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt: een proportionaliteitstoets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken persoon en het algemeen belang "(EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In casu dient onderzocht te worden of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51 en 53).

Het EHRM heeft meermaals, intussen vaste rechtspraak aanvaardt dat het internationaal recht in beginsel aan de staten toelaat om op basis van hun algemeen belang en openbare orde migratie te controleren en te reguleren. Het is allerm minst verboden om aan derdelanders de toegang tot het grondgebied te verbieden, nog staat artikel 8 EVRM er in beginsel aan in de weg dat de staten daarbij een verwijderingsbeleid hanteren dat zelf gecombineerd mag worden (onder bepaalde omstandigheden) met de vrijheidsberoving van de persoon die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsbeslissing.

A fortiori, zo stelt het EHRM, kan enkel de verwijderingspoging van een 'gevestigde vreemdeling' – iemand die de facto in het verleden over een 'stabiel' verblijfsrecht heeft beschikt – een inmenging kan vormen op artikel 8 EVRM. Immers, enkel dan is dat gezinsleven niet tot stand gekomen binnen een precaire sfeer. Verzoekster heeft op Belgisch grondgebied nooit over een dergelijk recht beschikt.

Thans moet worden vastgesteld dat het Hof daarmee een tweedeling lijkt te maken: het verwijderen van vreemdelingen die ab initio geen rechten hadden om aanwezig te zijn op het territorium van de staat maar die in weerwil van dit gebrek er toch voor kiezen om illegaal aanwezig te blijven op het grondgebied van de staat, vormt in beginsel geen inmenging op artikel 8 EVRM (althans in hoofde van de vreemdeling). Tevens heeft het Hof op dit beginsel verschillende uitzonderingen geformuleerd, vooral en hoofdzakelijk in de zaken waarbij minderjarige kinderen betrokken zijn (cf. Arrest Üner, Boultif, Jeunesse, ...). Deze uitzonderingen zijn nodig, omdat men 1/ wel kan stellen dat de vreemdeling in precair verblijf ipso facto geen 'persoonlijk' recht heeft om een gezin te vormen in de lidstaat waar hij illegaal verblijft' maar 2/ De eigen burgers niet volledig kan derogeren van het eigen recht onder art. 8 EVRM, dat wel ten volle speelt bij de beoordeling van vele migratiecasussen.

Opgemerkt moet daarbij worden dat omwille van bovenstaande de uitzondering op dit door het EHRM bevestigde (basis)principe ruim zijn: het gehele nationale wettelijke systeem (de artikelen 10 resp. 40 e.v. Vreemdelingenwet 1980) en de Europese regelgeving inzake gezinshereniging (regelgeving die op supra nationaal niveau tot stand kwam op basis van het recht op vrij verkeer als basisbeginsel van de Europese unie, de gezinsherenigingsrichtlijn en de burgerschapsrichtlijn) brengen een belangrijke beperking teweeg op de bijna absolute vrijheid van de staat om haar grenzen te controleren. Op dit gehele Europese systeem en zijn Belgische omzetting (de artikelen 40 e.v. vreemdelingenwet) is het handvest van de grondrechten van de EU en het EVRM zelf volledig en onverkort van toepassing. De gezinshereniger en de referentiepersoon zijn dan beide (mogelijks tot op dat moment enkel potentieel) titularis van een subjectief burgerlijk recht om gezinshereniging aan te vragen en mits zij daartoe aan de nodige voorwaarden voldoen, dat recht ook geeffectueerd te zien. Het is thans duidelijk dat het handvest van de grondrechten de Europese regelgeving met betrekking tot het 'verenigen' van gezinnen op het territorium

van één lidstaat een bredere waarborg biedt aan grondrechtelijke bescherming ten opzichte van deze onder de rechtspraak van het EHRM. Uit de preambules van de gezinsherenigingsrichtlijn (RL: EU:2004/38) blijkt duidelijk dat de richtlijn zowel de situaties vat waarbij het bestaand gezin wordt herenigd als de situaties waarin het gezin ter plekke werd gevormd (gezinsvorming). Het is niet ondenkbaar dat deze gezinsvorming plaatsvindt op een moment van precair verblijf, reden waarom zowel het artikel 10, het artikel 40bis en 40ter en het artikel 47 Vreemdelingenwet voorzien in een procedure waarbij de kandidaat gezinshereniger de procedure kan aanvatten door middel van het indienen van een vestigingsaanvraag bij de gemeente waar hij of zij verblijft, d.w.z. de gezinshereniging kan in de lidstaat waarin men illegaal verblijft worden aangevraagd.

De vraag rijst in hoeverre moet voornoemd 'principe' als uitgangspunt nog houdbaar is als beginsel nu de uitzonderingen binnen de Europese rechtsorde (EU) legio zijn en er naast de subjectieve rechten op basis van gezinshereniging, ook belangen zijn dewelke minstens in potentie een meer coherente motivatie vereisen dan het zuiver te stellen dat betrokkene niet aan de binnenkomst- of verblijfsvoorwaarden voldoet, waardoor in casu zij, onverkort en zonder de randomstandigheden verder in aanmerking te nemen kan worden verwijderd van het Belgische grondgebied. Nu vastgesteld moet worden dat op elke uitwijzingsbeslissing tevens het handvest van de grondrechten EU moet worden gerespecteerd moet men aannemen dat er belangrijke en niet te miskennen grenzen zijn aan het onverkort 'recht' van de lidstaat om vreemde onderdanen te verwijderen. Deze vraag wint in complexiteit wanneer in dergelijke situaties jonge kinderen zijn betrokken, die rechtstreeks worden geraakt door de beslissingen die worden genomen tegenover hun ouders, als wettelijke vertegenwoordigers van het kind. Immers, waarin de gemachtigde gevolgd kan worden vereist het hoger belang van het kind inderdaad dat zij niet gescheiden kan worden van haar moeder, die haar voornaamste opvoedings- en hechttingsfiguur is.

De gemachtigde heeft daarbij een keuze: zij tolereert verzoekster en haar kind op het Belgisch grondgebied of zij verwijdt verzoekster (samen met haar jong kind).

In welke omstandigheden heeft een persoon die minderjarig is en geboren is op het territorium van de lidstaat recht op bescherming van de eigen rechten onder het artikel 8 EVRM?

Het Europees recht is daarin duidelijk De Unie biedt aan diegene die onder haar rechtsmacht sorteren (fysiek aanwezig zijn op het territorium van de lidstaten) tenminste een parallelle bescherming van de grondrechten toegekend onder het EVRM, duidelijk wordt daarbij gesteld dat de bescherming van het handvest RUIMER kan zijn dan de grondrechtelijke aanspraken die kunnen worden gemaakt op basis van het EVRM. In het bijzonder kan verwezen worden naar de situaties waarin minderjarige kinderen betrokken zijn.

Minderjarigen hebben niet de keuze of de juridische bekwaamheid om wetens en willens in illegaal verblijf te worden geboren. Zij horen en behoorden niet te weten dat het enkele feit van hun geboorte op Belgisch grondgebied van meet af aan precare verblijfsrechten met zich zou meebrengen. Zij zijn schuldloos, onverantwoordelijk en net omwille daarvan slachtoffer van hun omstandigheden. Omwille van de kwetsbare aard van het minderjarige kind dat zijn volledige leven tot op heden in België heeft doorgebracht, speelt artikel 8 EVRM ten volle. Het internationaal kinderrechtenverdrag verplicht de staat om, ook bij migratiecontrole, eerst en voornamelijk het hoger belang van dit kwetsbare kind in overweging te nemen. Het minderjarige kind dat hier werd geboren kan minstens feitelijk gelijkgeschakeld worden aan een 'gevestigde vreemdeling' gelet op het gebrek aan eigen rechtskeuze en de praktische en affectieve afhankelijkheid van de ouders dewelke biologisch inherent is aan het 'kind' zijn.

De gemachtigde beslist in de bestreden beslissing over twee personen, maar zij vermeldt maar één titularis, verzoekster. Geheel ten onrechte en zoals onder zal worden betoogd in strijd met het artikel 8 EVRM, de Belgische grondwet en enige redelijke beoordelingsoefening beslist zij impliciet de minderjarige, L.I. (...), thans 5 jaar oud, samen met haar moeder te verwijderen van het Belgisch grondgebied en als dusdanig de minderjarige volledig en geheel weg te rukken uit de voor haar, sinds de geboorte gekende levensomstandigheden. Op deze manier begaat zij ten aanzien van L. (...) een inbreuk op het artikel 3 EVRM.

De gemachtigde faalt een werkelijke prospectieve beoordeling te maken over de implicaties en de werkelijke omstandigheden die een plotse terugkeer naar een onbekend land voor een kind kunnen betekenen. Zij stelt de minderjarige bloot aan een mensonterende behandeling door de lidstaat, die haar tot op heden enkel kansen en mogelijkheden heeft geboden en waar zij, volledig vrij van enige kwade trouw of vrij wil sinds haar geboorte verblijft.

Het artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de EU bepaalt als volgt: (...-

Het artikel 22bis van de Belgische gecoördineerde Grondwet bepaald als volgt: (...)

België heeft het VN Internationaal kinderrechtenverdrag (IVRK) geratificeerd op 20 november 1989: Zij heeft zich als staat verbonden om aan het verdrag uitvoering te geven bij zowel het uitoefenen van haar wetgevende als uitvoerende macht. Individuele beslissingen die genomen worden door de uitvoerende macht en die rechtsgevolgen ressorteren ten aanzien van minderjarigen moeten aldus in overeenstemming zijn met de bepalingen van het IVRK.

Het verdrag bestaat uit 54 artikelen en 4 leidende principes:

- het principe van niet-discriminatie (Artikel 2),*
- het hoger belang van het kind (Artikel 3),*
- het recht op leven, overleven en ontwikkeling (Artikel 6) en*
- het recht gehoord te worden en ernstig te worden genomen (Artikel 12).*

Het Kinderrechtenverdrag deelt de rechten van het kind ook in vier categorieën in:

- recht op overleving,*
- recht op ontwikkeling,*
- recht op bescherming,*
- recht op participatie.*

Artikel 22bis van de Grondwet moet aldus begrepen worden als een 1/ standstill beginsel, een verbod aan de staatsmachten om afbreuk te doen aan de rechten van het kind, zoals bepaald in het IVRK. Evenzeer kan art. 22bis 2/ positieve plichten creëren in hoofde van de staat. nl. wanneer zij individuele beslissingen neemt die feitelijke of rechtsgevolgen ressorteren ten aanzien van minderjarigen.

Immers, juridisch is 'het hoger belang van het kind' een blanco norm. Er zijn geen vaste criteria en de beoordeling is vaak een feitenkwestie, een afweging die moet worden gemaakt door juristen, ambtenaren, de gemachtigde. Personen die enkel gemeen hebben dat ze geen enkele vorm van scholing hebben gekend op het domein van de ontwikkelingspsychologie of de pedagogie en dus bijzonder ongeschikt zijn om te evalueren hoe het hoger belang van het kind vorm moet krijgen. Dit hoewel het de eerste afweging is die moet worden gemaakt wanneer men een verwijderingsmaatregel treft dewelke ook raakt aan de verblijfssituatie van de minderjarige (Zie ook: Art. 74/13 – 14 Vreemdelingenwet).

Wanneer dergelijke feitenkwesties worden toegepast door personen die de genoodzaakte pedagogische scholing ontbreken, dan moet men, om oneindige cirkelredeneringen (zoals deze aangebracht in casu) te vermijden bovenstaande standstill principes hanteren en zich te laten inspireren door de door België geratificeerde verdragen, die 'juridische richting' kunnen geven aan een complex, in zijn wezen pedagogisch maar in het moderne mensenrechtendiscours dermate belangrijk begrip.

Immers, het tegendeel beweren reduceert het 'hoger belang van het kind' een juridische fictie daar zij op geen enkele manier enige aansluiting vindt in een wetenschappelijk onderbouwde belangenafweging. Vast kan wel komen te staan dat de gemachtigde in weinig zaken de moeite of de tijd neemt om het 'hoger belang van het kind' vanuit een wetenschappelijk en objectieve manier te onderzoeken. Veelal wordt, zoals in deze casus, vervallen in cirkelredeneringen die inhoudelijk op weinig slaan en die voornamelijk dienstig zijn om de eigen, reeds vooraf gemaakte beslissing, te schragen.

Beweren dat er ten aanzien van een jong kind geen ontwrichtend effect zal zijn wanneer het wordt weggerukt uit zijn vertrouwde omgeving, haar enig contact met haar vader, die hoewel hij er niet dagelijks kan zijn wel een belangrijke persoon is haar leven wordt onzegd, haar school, haar omgangstaal en gedropt wordt in een volledig vreemde en anders functionerende maatschappij waar niet zijzelf en niet haar moeder zich nog in kan handhaven is een verschrikkelijk voorbeeld van dergelijke drogargumentatie en getuigt van weinig eerbied voor het beginsel van evenredigheid en de vereiste fair balance toetsing. Dergelijke redeneringen werden in het verleden ten stelligste veroordeeld door zowel het kinderrechtencommissariaat als de kinderrechtencoalitie (zie resp. stukken 19 en 20).

Het hoger belang van het kind wordt niet adequaat onderzocht, wordt tegengesproken om kracht bij te zetten aan het eigen standpunt. Wat kan men zich voorstellen dat meer ontwrichtend zou zijn dan een volledige breuk met al het gekende op een leeftijd waarom men cognitief niet over de mogelijkheden beschikt om daar (1) taalkundig voldoende uiting aan te kunnen geven – praten over moeilijke gevoelens behoort nog slechts in embryonale fase tot het vermogen van het kind (2) kinderen van dergelijke leeftijd verdragen geen ‘plotse veranderingen’ van de gehele leefwereld, nieuwe situaties moeten nog stapsgewijs worden geïntroduceerd. Een overdaad aan nieuwe en ongekende prikkels veroorzaakt traumata, die stagnatie van de ontwikkeling en zelf regressie kunnen teweeg brengen, zeker wanneer het kind niet onmiddellijk terug kan aansluiten bij ontwikkeling stimulerende activiteiten zoals scholing, stabiele en duidelijke thuissituatie, edm. Dat is wetenschap (zie daartoe bijvoorbeeld: . Kalverboer M. & Zijlstra E., 2006, De schade die kinderen oplopen als ze na langdurig verblijf in Nederland gedwongen worden uitgezet, Rijksuniversiteit Groningenp. 3 – gevoegd als stuk 18).

Zijlstra en Kalverboer beschrijven in hun nota, het resultaat van jarenlang empirisch onderzoek naar de materie als volgt:

In deze nota lichten we het standpunt toe dat kinderen schade oplopen als ze na gewinning, hechting, worteling in de Nederlandse samenleving alsnog uitgezet gaan worden. Dit leidt veelal tot een ernstige breuk in de ontwikkeling. Het belang van deze kinderen en hun recht op een continue ontwikkeling worden hierdoor ernstig geschaad (art. 3 jo art. 6 lid 2 IVRK). Tevens beschrijven we hoe langdurige bestaansonzekerheid leidt tot ontwikkelingsschade. Om het verder oplopen van deze schade te voorkomen en om behandeling van de opgelopen schade mogelijk te maken, zouden deze kinderen in Nederland moeten kunnen blijven...

Hoelang het verblijf moet duren, wil er ontwikkelingsschade optreden na uitzetting zal verschillen per individueel kind, maar in het algemeen kan gezegd worden dat na een periode van vijf jaar de kans op schade vrijwel zeker is. Bij alle kinderen die vijf jaar in Nederland verblijven, is sprake van (een begin van) worteling in de Nederlandse samenleving. Zelfs de jongste kinderen, de vijfjarigen, gaan contacten buiten het gezin aan. Ze gaan naar de basisschool en leren Nederlands. Ze ontwikkelen relaties met andere kinderen.¹⁰ De oudere kinderen hebben steeds meer bindingen met de Nederlandse samenleving en raken hier ingeburgerd en gehecht.¹¹ Gedwongen terugkeer bij deze groep kinderen is vaak ongunstig voor de ontwikkeling. (eigen benadrukking).

Vastgesteld moet worden dat elk overheidsingrijpen op de opvoedingssituatie van een minderjarige kind een inmenging vormt op artikel 8. Dit blijkt uit de tekst en bewoordingen van het art. 16 van het IVRK: (...)

Voornoemd principe werd tevens bevestigd in het principiële-arrest Olsson t. Zweden. (EHRM) 16 EHRM 24 maart 1988, Olsson v. Zweden, no. 10465183, §58-59.

Een belangenafweging (een fair balance) toets in hoofde van de minderjarige L. (...), is thans minimaal noodzakelijk.

Teven verbieden Artikel 3 van het EVRM en de parallelle bepalingen in het Europees Handvest en het IVRK, België om zonder enige vorm van prospectieve beoordeling over de omstandigheden voor het kind in het land van herkomst (waar zij nooit is geweest!), het zeer jonge en in België gewortelde kind te verwijderen. In hoofde van de minderjarige is dit een mensonterende behandeling.

De gemachtigde neemt aan dat het kind de taal van het land van herkomst spreekt en meent te mogen verwachten dat haar moeder, die het land is ontvlucht nog tijdens de eigen minderjarigheid, er zonder meer zal in slagen om aan haar dochter stabiliteit te bieden. Eigenlijk zegt de gemachtigde hiermee dat het aan de moeder toekomt om haar dochter niet te laten integreren en te ontwikkelen in het land waar zij verblijft, maar zij haar integendeel een strenge cultuur moet aanleren, een cultuur waar zijzelf actief afstand van heeft genomen, omwille van zijn absoluut vrouwenvriendelijke en discriminatieve aard.

Wat klopt is dat het belang van het kind geen absoluut karakter mag worden toegedicht; Wat wel klopt is dat binnen het algemeen belang dat de staat heeft bij het controle van haar grenzen, haar eerste overweging ‘a decharge’ de impact moet zijn dewelke haar beslissing heeft de fysieke, morele en ontwikkelingsgerichte veiligheid en integriteit van de door haar beslissing getroffen minderjarigen. Daarbij mag men de werkelijke belangen mag niet wegedeneren door feitelijk onjuiste motivaties, speculatie en niet onderzochte ‘stellingen’; Zoals supra aangehaald, Het algemeen belang dat aan de staat toekomt om haar migratiebeleid te controleren moet in deze een strenge proportionaliteitstoets ondergaan, zoals onder

meer 8 EVRM dat vereist. A Fortiori vereist artikel 3 EVRM een nauwgezet onderzoek naar de effecten van haar beslissing, in het bijzonder ten aanzien van de betrokken minderjarige kinderen, van een verwijderingsmaatregel ten aanzien van de voornaamste opvoedingsfiguur (toepassing van het verbod op refoulement).

In deze situatie kan enkel deugdelijk de vaststelling worden gemaakt dat moeder, verzoekster, op geen enkele manier een bedreiging vormt voor de Belgische openbare orde. Verzoekster is een kwetsbare en eenzame jonge moeder die hier steun vindt bij sociale hulpverlening (zie stukken 10-14). Haar gedogen op het grondgebied van België is een zeer minimale inperking op het belang van de lidstaat bij immigratiecontrole. Haar en haar kind zonder meer uitwijzen naar een voor het kind volledig onbekend land waar het niemand kent en geen netwerk heeft is een schrijnende en mensonwaardige inbreuk op het hoger belang van het kind. Deze bestreden beslissing doorstaat de proportionaliteitstoetsing niet!

Zij is manifest disproportioneel in verhouding tot art. 73/13 (of 14) Vreemdelingenwet en het artikel 8 van het EVRM.

De gemachtigde gooit een kind, dat reeds extra kwetsbaar is net omwille van zijn precaire en benarde verblijfssituatie, voor de leeuwen door het te onttrekken aan elk facet van zijn bekende levensomgeving. Elk kind is schuldloos, geen enkel kind kan worden gederogerd van zijn (kern)grondrechten.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk. Zij dient te worden geschorst en uit het rechtsverkeer te worden gehaald.

Het enig middel is gegrond."

3.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij voert de schending aan van de artikelen 73/13 en 73/14 van de Vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) kan slechts vaststellen dat deze bepalingen niet bestaan. In zoverre de verzoekende partij doelt op een schending van de artikelen 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat zij nalaat om bij haar toelichting bij het enig middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet schendt.

Het enig middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

3.3. Er moet worden benadrukt dat de Raad als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. De verzoekende partij betwist niet dat haar op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden gegeven omdat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet vereiste documenten.

De verzoekende partij houdt echter een gans theoretisch betoog om te concluderen dat bij elke uitwijzingsbeslissing het Handvest dient gerespecteerd te worden en er aldus niet te miskennen grenzen zijn aan het recht van de lidstaat om vreemde onderdanen te verwijderen en dat het hoger belang van het kind vereist dat het niet gescheiden wordt van de moeder.

Zij betoogt dat de verwerende partij daarbij een keuze heeft, met name haar en haar kind op het Belgisch grondgebied tolereren of haar samen met haar jong kind verwijderen, en bekritiseert in het licht daarvan

de motieven omtrent haar privéleven, het hoger belang van haar kind en het familie- en gezinsleven van dat kind.

3.5. Met het betoog dat zij een kwetsbare en eenzame jonge moeder is die hier steun vindt bij sociale hulpverlening en dat haar gedogen op het grondgebied van België een zeer minimale inperking is op het belang van de lidstaat bij immigratiecontrole, blijkt de verzoekende partij het oneens te zijn met de motieven van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat zij doelbewust op illegale wijze op het grondgebied verbleven is, dat dit haar eigen keuze was, wat maakt dat zij zelf de nadelige situatie heeft gecreëerd waarin zij zich bevindt en die zij nu inroept, dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) in het arrest Nyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk oordeelde, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte, dat er *in casu* geen sprake is van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, doch slaagt zij er niet in om deze motieven - die conform de rechtspraak van het EHRM zijn - te weerleggen of te ontkrachten. Zij toont niet aan dat voornoemde motieven foutief, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn.

3.6. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft zodoende betrekking op beslissingen tot verwijdering. Het is niet betwist dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd getroffen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, een beslissing tot verwijdering uitmaakt in de zin van de artikelen 1, 6° en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Het gegeven dat artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet in beginsel voorziet in een gebonden bevoegdheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten stelt de verwerende partij echter niet vrij van de verplichting vermeld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, haar opgelegd door de Europese wetgever. Er kan worden aangenomen dat de verplichting opgelegd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ook net tot doel heeft te vermijden dat vreemdelingen worden uitgewezen in strijd met hogere rechtsnormen, situatie waarin de gebonden bevoegdheid niet meer geldt.

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Hetzelfde kan gesteld worden in verband met artikel 8 van het EVRM. Deze bepalingen kunnen zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of – in het geval van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet – dat de betrokkene lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor

gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59).

3.7. De verzoekende partij levert kritiek op de motieven in de bestreden beslissing over het hoger belang van haar kind en het familie- en gezinsleven van dat kind, die concreet luiden als volgt:

“Betrokkene verblijft op het grondgebied met haar kind. Het kind van betrokkene moet haar moeder volgen. Ze moeten zich houden aan het verwijderingsbesluit. Betrokkene toont niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene, wat een scheiding van hun vertrouwde omgeving impliceert, een verstorend effect zou hebben op haar kind en dat dit tegen haar belangen zou ingaan. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van het kind om niet te worden gescheiden van haar ouders, die op eigen risico, ondanks hun precaire verblijfssituatie, een gezinsleven hebben uitgebouwd. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Het hele gezin zal België moeten verlaten. Het feit dat het kind van betrokkene in België geboren is, opent niet zonder meer het recht op verblijf. Uit het administratieve dossier blijkt niet dat betrokkene sinds de geboorte van haar kind stappen heeft ondernomen om haar verblijf in het Rijk te regulariseren. Betrokkene dient terug te keren naar haar land van herkomst om een aanvraag tot verblijf in te dienen. De zeer jonge leeftijd van een kind maakt zo net dat dit kind zich gemakkelijker zal kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Er liggen verder geen concrete elementen voor dat de kind niet in een stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van zijn ouders, kunnen opgroeien in zijn land van herkomst. Gelet op het precair verblijf van verzoekers in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH, arrest nr. 30/2013 van 07.03.2013; RW, arrest nr. 152.980 van 21.09.2015; EHRM, arrest nr. 54131/10, § 90, van 12.07.2012).

Betrokkene maakt niet aannemelijk dat haar kind geen enkele band met hun herkomstland hebben, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat ze in Marokko niet zou kunnen aansluiten op school. Het kind heeft wel via hun moeder een band met haar herkomstland.

Betrokkene heeft immers de Marokkaanse nationaliteit van Marokko. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat betrokkene haar kind tot op zekere hoogte de taal en cultuur van hun land van herkomst heeft bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkene nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur heeft gehad in België en zij dus moet beseft hebben dat haar verblijf en dat van haar kind in België slechts voorlopig was. De moeder diende de kinderen tegen de nadelen van een eventuele terugkeer te beschermen door hen hun moedertaal aan te leren. Bovendien merken we op dat betrokkene het niet aannemelijk maakt dat zij haar kind niet in haar moedertaal zou opvoeden, en dat zij deze taal niet in huiselijke sfeer zouden gebruiken. Dit houdt in dat het kind minstens een basis mondelinge kennis van het taal heeft om vanuit te vertrekken.”

en:

“Betrokkenes partner en vader van de kinderen (A.E.A. (...), (...)1993, Marokko) verblijft in de gevangenis. Hij heeft net zoals zijn gezin geen verblijfsrecht. Een terugkeer van betrokkene en haar kinderen terwijl hun vader in de gevangenis zit, vormt geen schending van artikel 8 EVRM. Betrokkene en haar kinderen leven nu ook gescheiden van A.E.A. (...) doordat hij in de gevangenis verblijft en wonen niet samen met hem.

In dit geval kunnen we stellen dat de uitwijzing van betrokkene en haar kind zonder hun vader niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van deze kinderen als wanneer ze zouden samenwonen met hun

vader. Hij kan met haar partner en kind met hun vader contact houden via telefoon. Bovendien dient A.E.A. (...) tevens het land te verlaten nadat hij zijn straf heeft uitgezeten.”

3.8. De verzoekende partij wijst omtrent het hoger belang van het kind op artikel 8 van het EVRM, op artikel 24 van het Handvest, op artikel 22bis van de Grondwet en op artikel 16 van het Kinderrechtenverdrag.

3.9. De Raad merkt op dat de Raad van State over artikel 22bis van de Grondwet heeft gesteld dat de bepaling onder meer stelt dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat maar dit een algemene bepaling is die op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn. Er wordt immers uitdrukkelijk in bepaald dat de wet, het decreet of een in artikel 134 bedoelde regel deze rechten van het kind waarborgen (RvS 29 mei 2013, nr. 223. 630). De verzoekende partij kan zich bijgevolg niet rechtstreeks op deze bepaling beroepen. De Raad wijst er daarnaast op dat tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22bis, vierde en vijfde lid van de Grondwet heeft geleid, in de Kamer is voorgehouden dat deze nieuwe bepaling geen directe werking heeft maar een symbolisch signaal geeft wat de plaats betreft die de kinderen en hun rechten krijgen binnen de Belgische samenleving (*Parl. St.*, Kamer, 2007-08, nr. 52- 0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31-32). Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten “geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen”, waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen (*Parl. St.*, Senaat, 2007-08, nr. 3-265/3, 5).

3.10. Betreffende de aangevoerde schending van artikel 16 van het Kinderrechtenverdrag, volstaat het in principe om te stellen dat dit verdrag geen directe werking heeft zodat de verzoekende partij alleen al om die reden er zich niet met gunstig gevolg op kan beroepen.

3.11. Artikel 24 van het Handvest luidt als volgt:

“De rechten van het kind 1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht. 2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging. 3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen: “1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegedeeld. (...)”. In casu is artikel 24 van het Handvest bijgevolg van toepassing aangezien de bestreden beslissing een tenuitvoerlegging betreft van de Terugkeerrichtlijn. De Raad neemt aan dat de bestreden verwijderingsmaatregel gericht tegen de verzoekende partij ook de belangen van haar minderjarige kind beïnvloedt, nu uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat niet alleen verzoekende partij maar ook haar minderjarig kind gevolg dient te geven aan het bevel, derwijze dat de gemachtigde bij het treffen van deze maatregel ertoe was gehouden om het hoger belang van het kind in rekening te nemen.

3.12. Indien minderjarige kinderen van de vreemdeling betrokken zijn, zoals in voorliggende zaak het geval is, dan moet het hoger belang van deze kinderen in overweging worden genomen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 131; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 67). Het belang van het kind heeft een primordiaal maar daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in de belangenafweging, vereist onder artikel 8 van het EVRM, in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013, B. 6.2.). Het belang van het kind vormt de eerste overweging in de belangenafweging. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is,

moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136).

Uit de motieven weergegeven in punt 3.7. blijkt duidelijk dat overgegaan wordt tot een belangenafweging waarbij uitgebreid wordt ingegaan op het hoger belang van het kind.

3.13. De verzoekende partij betoogt dat minderjarigen niet de keuze of de juridische bekwaamheid hebben om wetens en willens in illegaal verblijf te worden geboren, dat zij niet horen en behoorden te weten dat het enkele feit van hun geboorte op het Belgische grondgebied van meet af aan preciaire verblijfsrechten met zich zou meebrengen, dat zij schuldloos, onverantwoordelijk en net omwille daarvan slachtoffer zijn van hun omstandigheden, dat omwille van de kwetsbare aard van het minderjarige kind dat zijn volledige leven tot op heden op het Belgische grondgebied heeft doorgebracht, artikel 8 van het EVRM ten volle speelt, dat het Kinderrechtenverdrag de staat verplicht om, ook bij migratiecontrole, eerst en voornamelijk het hoger belang van dit kwetsbare kind in overweging te nemen, dat het minderjarige kind dat hier werd geboren minstens kan gelijkgesteld worden met een 'gevestigde vreemdeling' gelet op het gebrek aan eigen rechtskeuze en de praktische en affectieve afhankelijkheid van de ouders dewelke biologisch inherent is aan het kind zijn.

Met dit betoog lijkt de verzoekende partij eraan voorbij te gaan dat in de bestreden beslissing wel degelijk het hoger belang van het kind in overweging wordt genomen, zoals blijkt uit de motieven weergegeven in punt 3.7. en dat dit belang niet terzijde wordt geschoven met de loutere overweging dat het verblijf van het kind steeds in illegaliteit heeft plaatsgevonden.

Uit de belangenafweging blijkt ook dat de verwerende partij oog heeft gehad voor de impact van haar beslissing op de veiligheid en integriteit van de minderjarige die getroffen wordt door deze beslissing en oordeelde dat er *“geen concrete elementen voor(liggen) dat (...) (het) kind niet in een stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van zijn ouders, kunnen opgroeien in zijn land van herkomst”*.

3.14. Met het algemeen en vaag betoog dat het hoger belang van het kind juridisch een blanco norm is, dat er geen vaste criteria zijn en de beoordeling vaak een feitenkwestie, een afweging is die moet worden gemaakt door juristen, ambtenaren, de gemachtigde, dat dit personen zijn die enkel gemeen hebben dat ze geen enkele vorm van scholing hebben gekend op het domein van de ontwikkelingspsychologie of de pedagogie en dus bijzonder ongeschikt zijn om te evalueren hoe het hoger belang van het kind vorm moet krijgen, hoewel het de eerste afweging is die moet worden gemaakt wanneer men een verwijderingsmaatregel treft dewelke ook raakt aan de verblijfssituatie van de minderjarige, dat wanneer dergelijke feitenkwesties worden toegepast door personen die de genoodzaakte pedagogische scholing ontbreken, men, om oneindige cirkelredeneringen (zoals deze aangebracht *in casu*) te vermijden, bovenstaande stand still-principes moet hanteren en zich moet laten inspireren door de door België geratificeerde verdragen, die juridische richting kunnen geven aan een complex, in zijn wezen pedagogisch maar in het moderne mensenrechtendiscours dermate belangrijk begrip, dat het tegendeel beweren het hoger belang van het kind immers reduceert tot een juridische fictie, daar zij op geen enkele manier enige aansluiting vindt in een wetenschappelijk onderbouwde belangenafweging, dat wel vast kan komen te staan dat de gemachtigde in weinig zaken de moeite of de tijd neemt om het hoger belang van het kind vanuit een wetenschappelijk en objectieve manier te onderzoeken, dat veelal, zoals in deze casus, wordt vervallen in cirkelredeneringen die inhoudelijk op weinig slaan en die voornamelijk dienstig zijn om de eigen, reeds vooraf gemaakte beslissing, te schragen, slaagt de verzoekende partij er niet in om de concrete motieven van de bestreden beslissing omtrent het hoger belang van het kind, zoals weergegeven in punt 3.7., te weerleggen of te ontcrachten. Zij verduidelijkt geenszins welke cirkelredeneringen er in de bestreden beslissing worden gemaakt. Evenmin toont zij met voorgaand betoog aan dat de concrete motieven van de bestreden beslissing omtrent het hoger belang van het kind foutief, kennelijk onredelijk of in strijd met het hoger belang van het kind zijn.

Waar de verzoekende partij stelt dat *“(b)eweren dat er ten aanzien van een jong kind geen ontwrichtend effect zal zijn wanneer het wordt weggerukt uit zijn vertrouwde omgeving, haar enig contact met haar vader, die hoewel hij er niet dagelijks kan zijn wel een belangrijke persoon is haar leven wordt onzegd, haar school, haar omgangstaal en gedropt wordt in een volledig vreemde en anders functionerende maatschappij waar niet zijzelf en niet haar moeder zich nog in kan handhaven (...) een verschrikkelijk voorbeeld (is) van dergelijke drogargumentatie en getuigt van weinig eerbied voor het beginsel van*

evenredigheid en de vereiste fair balance toetsing.”, blijkt zij het oneens te zijn met de motieven van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat de verzoekende partij niet aantoonde dat een terugkeer naar het land van herkomst, wat een scheiding van hun vertrouwde omgeving impliceert, een verstorend effect zou hebben op haar kind en dit tegen haar belangen zou ingaan, en waarin concreet werd gemotiveerd over het contact met de vader van het kind, het schoolgaan, de taalkennis en de band van het kind met het land van herkomst, met name als volgt: *“Betrokkene maakt niet aannemelijk dat haar kind geen enkele band met hun herkomstland hebben, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat ze in Marokko niet zou kunnen aansluiten op school. Het kind heeft wel via hun moeder een band met haar herkomstland. Betrokkene heeft immers de Marokkaanse nationaliteit van Marokko. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat betrokkene haar kind tot op zekere hoogte de taal en cultuur van hun land van herkomst heeft bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkene nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur heeft gehad in België en zij dus moet beseft hebben dat haar verblijf en dat van haar kind in België slechts voorlopig was. De moeder diende de kinderen tegen de nadelen van een eventuele terugkeer te beschermen door hen hun moedertaal aan te leren. Bovendien merken we op dat betrokkene het niet aannemelijk maakt dat zij haar kind niet in haar moedertaal zou opvoeden, en dat zij deze taal niet in huiselijke sfeer zouden gebruiken. Dit houdt in dat het kind minstens een basis mondelinge kennis van het taal heeft om vanuit te vertrekken. Betrokkenes partner en vader van de kinderen (A.E.A. (...), (...), 1993, Marokko) verblijft in de gevangenis. Hij heeft net zoals zijn gezin geen verblijfsrecht. Een terugkeer van betrokkene en haar kinderen terwijl hun vader in de gevangenis zit, vormt geen schending van artikel 8 EVRM. Betrokkene en haar kinderen leven nu ook gescheiden van A.E.A. (...) doordat hij in de gevangenis verblijft en wonen niet samen met hem. In dit geval kunnen we stellen dat de uitwijzing van betrokkene en haar kind zonder hun vader niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van deze kinderen als wanneer ze zouden samenwonen met hun vader. Hij kan met haar partner en kind met hun vader contact houden via telefoon. Bovendien dient A.E.A. (...) tevens het land te verlaten nadat hij zijn straf heeft uitgezeten.”*, doch slaagt zij er niet in deze concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. De verzoekende partij stelt weliswaar dat dergelijke redeneringen in het verleden ten stelligste werden veroordeeld door zowel het kinderrechtencommissariaat als de kinderrechtencoalitie en verwijst in dit verband naar de ‘platformtekst’ *“Een toekomst voor kinderen en jongeren zonder papieren”* van het kinderrechtencommissariaat van 3 juni 2016 en naar *“Standpunt Kinderrechtencoalitie mbt kinderen zonder wettig verblijf en uitwijzing gewortelde kinderen”* van de kinderrechtencoalitie, die zij bij haar verzoekschrift voegt, maar deze stukken zetten slechts op algemene wijze aanbevelingen uiteen omtrent het hoger belang van kinderen bij langdurig illegaal verblijf, doch hiermee wordt niet aangetoond dat, minstens licht de verzoekende partij op grond van vornoemde stukken onvoldoende toe waarom, de concrete motieven in de thans bestreden beslissing omtrent het hoger belang van het kind van de verzoekende partij *in casu* foutief, kennelijk onredelijk of onevenredig zijn.

3.15. De verzoekende partij vraagt zich af wat men zich kan voorstellen dat meer ontwrichtend zou zijn dan een volledige breuk met al het gekende op een leeftijd waarop men cognitief niet over de mogelijkheden beschikt om daar taalkundig voldoende uiting aan te kunnen geven omdat praten over moeilijke gevoelens nog slechts in embryonale fase tot het vermogen van het kind behoort, en wetende dat kinderen van dergelijke leeftijd geen ‘plotse veranderingen’ van de gehele leefwereld verdragen, dat nieuwe situaties nog stapsgewijs moeten worden geïntroduceerd, dat een overdaad aan nieuwe en ongekende prikkels traumata veroorzaakt, die stagnatie van de ontwikkeling en zelfs regressie kunnen teweeg brengen, zeker wanneer het kind niet onmiddellijk terug kan aansluiten bij ontwikkeling stimulerende activiteiten zoals scholing, stabiele en duidelijke thuissituatie, en dergelijke meer en dat dit wetenschap is, waarna zij verwijst naar en citeert uit het onderzoek *“De schade die kinderen oplopen als zij na langdurig verblijf in Nederland gedwongen worden uitgezet”* van Drs. A.E. Zijlstra en Dr. M.E. Kalverboer, dat zij bij haar verzoekschrift voegt.

In de bestreden beslissing wordt erkend dat een terugkeer naar het land van herkomst een scheiding van de vertrouwde omgeving impliceert doch wordt tevens geoordeeld dat de verzoekende partij niet aantoonde dat een terugkeer naar het land van herkomst een verstorend effect zou hebben op haar kind en dat dit tegen haar belangen zou ingaan, dat de zeer jonge leeftijd van een kind zo net maakt dat dit kind zich gemakkelijker zal kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Door zich louter af te vragen wat er meer ontwrichtend zou kunnen zijn, slaagt de verzoekende partij er niet in om deze motieven te weerleggen of te ontkrachten. Het loutere gegeven dat het kind cognitief nog niet over de mogelijkheden zou beschikken om aan de terugkeer naar Marokko taalkundig voldoende uiting te geven, doet evenmin afbreuk aan vornoemde motieven, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan. Waar de verzoekende partij stelt dat nieuwe situaties nog stapsgewijs moeten worden geïntroduceerd, dat een overdaad aan nieuwe en ongekende prikkels traumata veroorzaakt, die stagnatie van de ontwikkeling en

zelfs regressie kunnen teweeg brengen, zeker wanneer het kind niet onmiddellijk terug kan aansluiten bij ontwikkeling stimulerende activiteiten zoals scholing, stabiele en duidelijke thuissituatie, en dergelijke meer, wijst de Raad er vooreerst op dat uit voornoemd onderzoek van Drs. A.E. Zijlstra en Dr. M.E. Kalverboer blijkt dat de impact van een terugkeer naar het land van herkomst op de ontwikkeling van kinderen afhangt van vele factoren. Het is dus telkens nodig de concrete, individuele situatie van het kind in ogenschouw te nemen en concreet aan te tonen wat de precieze situatie bij terugkeer is. Een loutere verwijzing naar deze studie en voornoemd algemeen betoog, zonder dat een en ander met concrete argumenten wordt onderbouwd, kunnen niet volstaan om aan te tonen dat de belangen van het kind van de verzoekende partij bij een terugkeer naar het land van herkomst worden geschaad. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat er verder geen concrete elementen voorliggen dat het kind niet in een stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van haar ouders, kan opgroeien in haar land van herkomst, dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat haar kind geen enkele band met het herkomstland heeft, noch dat zij een zodanige taal- en culturele achterstand heeft dat ze in Marokko niet zou kunnen aansluiten op school, niet weerlegt of ontkracht, zodat niet blijkt dat haar kind bij een terugkeer naar het land van herkomst niet onmiddellijk kan aansluiten bij "*ontwikkeling stimulerende activiteiten zoals scholing, stabiele en duidelijke thuissituatie*", minstens maakt zij het tegendeel niet concreet aannemelijk.

Met voornoemd algemeen betoog toont de verzoekende partij dan ook niet aan dat het *in casu* foutief dan wel kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om in de bestreden beslissing te stellen dat de verzoekende partij niet aantoonde dat een terugkeer naar haar land van herkomst, wat een scheiding van hun vertrouwde omgeving impliceert, een verstrend effect zou hebben op haar kind en dat dit tegen haar belangen zou ingaan. De verzoekende partij stelt weliswaar dat de gemachtigde een kind, dat reeds extra kwetsbaar is, net omwille van haar preciaire en benarde verblijfssituatie, voor de leeuwen gooit door het te onttrekken aan elk facet van haar bekende levensomgeving, maar toont door louter te wijzen op de onttrekking aan de haar bekende levensomgeving niet concreet aan op welke wijze de bestreden beslissing ingaat tegen het hoger belang van het kind. Dit geldt des te meer nu in de bestreden beslissing tevens wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij op het grondgebied verblijft met haar kind, dat het kind van de verzoekende partij haar moeder moet volgen, dat gelet op het precair verblijf van de verzoekende partij in België de vaststelling zich opdringt dat het verblijf in België zelf als niet stabiel te beschouwen is, dat het kennelijk in het hoger belang van het kind is om niet te worden gescheiden van haar ouders, die op eigen risico, ondanks hun preciaire verblijfssituatie, een gezinsleven hebben uitgebouwd. Het lijkt evident dat het, in een normale gezinssituatie, in het hoger belang van het kind is om niet te worden gescheiden van haar ouder(s). Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, *quod in casu*, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kind teneinde de belangen van dit kind en de gezinseenheid niet te schaden. *In casu* betoogt de verzoekende partij dat zij de voornaamste opvoedings- en hechtingsfiguur is. Het lijkt in die zin evident dat het minderjarig kind en de verzoekende partij, die het land dient te verlaten, niet van elkaar gescheiden worden. Bovendien is het zo dat bij een terugkeer naar Marokko het kind de preciaire en benarde verblijfssituatie in België kan verlaten, zodat de Raad niet inziet, minstens de verzoekende partij niet verduidelijkt, op welke wijze de kwetsbaarheid van het kind omwille van diens verblijfssituatie alhier, ertoe zou kunnen leiden dat vastgesteld dient te worden dat een terugkeer tegen diens belangen ingaat.

De Raad merkt nog op dat de verplichting om de belangen van het kind te betrekken in beslissingen die het rechtstreeks dan wel onrechtstreeks aanbelangen, niet zover gaat dat de betrokken vreemdeling en het kind niet meer zouden mogen worden bevolen om het grondgebied te verlaten. Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het immers nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in, doch deze bijzondere plaats maakt het niet mogelijk om niet eveneens rekening te houden met de belangen van de andere in het geding zijnde partijen (GH nr. 30/2013, 7 maart 2013, B.10).

Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat haar en haar kind zonder meer uitwijzen naar een voor het kind volledig onbekend land waar het niemand kent en geen netwerk heeft – wat overigens een loutere bewering is daar het niet onmogelijk is dat de verzoekende partij en haar kind contacten op afstand onderhouden met familie en kennissen in het land van herkomst, te meer uit het gesprek met een ICAM-coach van 30 maart 2023 blijkt dat minstens de verzoekende partij nog contact houdt met een oom in het herkomstland – een schrijnende en mensonwaardige inbreuk is op het hoger belang van het kind en dat deze bestreden beslissing de proportionaliteitstoetsing niet doorstaat. Waar de verzoekende partij in dit verband nog stelt dat elk kind schuldloos is en dat geen enkel kind kan worden

gederogeed van zijn (kern)grondrechten, kan de Raad slechts vaststellen dat dit geenszins in de bestreden beslissing wordt betwist. De verzoekende partij maakt ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet aannemelijk dat het kind van de verzoekende partij door het nemen van de bestreden beslissing gederoogd wordt van haar kerngrondrechten.

3.16. Waar de verzoekende partij stelt dat de gemachtigde aanneemt dat het kind de taal van het land van herkomst spreekt en meent te mogen verwachten dat haar moeder, die het land is ontvlucht nog tijdens de eigen minderjarigheid, er zonder meer in zal slagen om aan haar dochter stabiliteit te bieden, dat de gemachtigde hiermee eigenlijk zegt dat het aan de moeder toekomt om haar dochter niet te laten integreren en te laten ontwikkelen in het land waar zij verblijft, maar zij haar integendeel een strenge cultuur moet aanleren, een cultuur waar zijzelf actief afstand van heeft genomen omwille van zijn absoluut vrouwonvriendelijke en discriminatoire aard, kan de Raad slechts vaststellen dat uit de motieven van de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de verwerende partij van mening is dat het aan de moeder toekomt om haar dochter niet te laten integreren en te laten ontwikkelen in België, zodat het betoog in die zin niet dienstig is. De Raad acht het verder niet foutief of kennelijk onredelijk van de verwerende partij om, na in de bestreden beslissing te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur heeft gehad in België en zij dus moet beseft hebben dat haar verblijf en dat van haar kind in België slechts voorlopig was, te stellen dat er van uit mag worden gegaan dat zij haar kind tot op zekere hoogte de taal en cultuur van hun land van herkomst heeft bijgebracht, dat de moeder haar kind tegen de nadelen van een eventuele terugkeer diende te beschermen door haar de moedertaal aan te leren, minstens toont de verzoekende partij, door louter te stellen dat de gemachtigde zegt dat zij haar kind een strenge cultuur moet aanleren, een cultuur waar zijzelf actief afstand van heeft genomen omwille van zijn absoluut vrouwonvriendelijke en discriminatoire aard, het tegendeel niet aan. Zij beperkt zich overigens enkel tot de loutere bewering dat zij actief afstand heeft genomen van de Marokkaanse cultuur.

3.17. Waar de verzoekende partij nog stelt dat zij op geen enkele manier een bedreiging vormt voor de Belgische openbare orde, kan de Raad slechts vaststellen dat dit in de bestreden beslissing geenszins wordt betwist.

3.18. Met voorgaand betoog maakt de verzoekende partij niet concreet aannemelijk dat de verwerende partij de werkelijke belangen wegedeneert door feitelijk onjuiste motivaties, speculatie en niet onderzochte stellingen, minstens toont zij niet aan met welke 'werkelijke belangen' van het kind de verwerende partij op foutieve wijze rekening of ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Evenmin toont zij aan dat het hoger belang van het kind niet adequaat onderzocht wordt en tegengesproken wordt om kracht bij te zetten aan het eigen standpunt.

De verzoekende partij maakt met haar betoog ook geenszins aannemelijk dat de gemaakte afweging, in het licht van artikel 8 van het EVRM en/of artikel 24 van het Handvest, disproportioneel is.

3.19. Een schending van artikel 24 van het Handvest of van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.20. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet verder nog wordt gemotiveerd als volgt:

"Betrokkene verklaart geen ander gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische Problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt."

De verzoekende partij maakt ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet aannemelijk dat voornoemde motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn. Evenmin toont zij aan dat er in haar geval sprake is van concrete elementen omtrent een ander gezinsleven, andere minderjarige kinderen in België of medische problemen waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

3.21. *In casu* blijkt niet dat betreffende de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde elementen, met bepaalde relevante elementen ten onrechte geen rekening werd gehouden of over bepaalde relevante elementen ten onrechte niet werd gemotiveerd, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.22. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij impliciet beslist de minderjarige, L.I., thans vijf jaar oud, samen met haar moeder te verwijderen van het Belgisch grondgebied en als dusdanig de minderjarige volledig en geheel weg te rukken uit de voor haar, sinds de geboorte gekende levensomstandigheden, dat zij op deze manier ten aanzien van L.I. een inbreuk op artikel 3 van het EVRM begaat, dat de gemachtigde faalt een werkelijke prospectieve beoordeling te maken over de implicaties en de werkelijke omstandigheden die een plotse terugkeer naar een onbekend land voor een kind kunnen betekenen, dat de verwerende partij de minderjarige blootstelt aan een mensonterende behandeling door de lidstaat, die haar op heden enkel kansen en mogelijkheden heeft geboden en waar zij, volledig vrij van enige kwade trouw of vrije wil sinds haar geboorte verblijft, dat artikel 3 van het EVRM en de parallelle bepaling in het Handvest en het Kinderrechtenverdrag België verbieden om zonder enige vorm van prospectieve beoordeling over de omstandigheden voor het kind in het land van herkomst (waar zij nooit is geweest), het zeer jonge en in België gewortelde kind te verwijderen, dat dit in hoofde van de minderjarige een mensonterende behandeling is, dat artikel 3 van het EVRM een nauwgezet onderzoek vereist naar de effecten van haar beslissing, in het bijzonder ten aanzien van de betrokken minderjarige kinderen, van een verwijderingsmaatregel ten aanzien van de voornaamste opvoedingsfiguur (toepassing van het verbod op refoulement).

3.23. Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt: *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”*

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Door louter te stellen dat haar dochter volledig en geheel wordt weggerukt uit de voor haar sinds de geboorte gekende levensomstandigheden, levert de verzoekende partij geen begin van bewijs om het lopen van een ernstig en reëel risico om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling te staven. De verzoekende partij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat er in het licht van artikel 3 van het EVRM redenen waren die zich verzetten tegen het nemen van de bestreden beslissing die de verwerende partij ten onrechte niet heeft onderzocht of waaromtrent zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd. Bovendien blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij is nagegaan of een terugkeer door moeder en kind naar Marokko niet ingaat tegen het hoger belang van het kind, doch heeft vastgesteld dat dit niet zo is. Hierbij wordt erop gewezen dat gelet op het precair verblijf in België, dit verblijf zelf niet als stabiel is te beschouwen, dat het in het hoger belang van het kind is niet gescheiden te worden van de ouders, dat zij niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten en zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jong kind teneinde diens belangen en de gezinseenheid niet te schaden, dat het hele gezin samen een nieuwe toekomst kan opbouwen, dat de zeer jonge leeftijd van het kind maakt dat het zich gemakkelijker zal kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving, dat er geen concrete elementen voorliggen dat het kind niet in een stabiele en veilige omgeving, in nabijheid van diens ouders, zal kunnen opgroeien in het herkomstland, dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat het kind geen enkele band heeft met het herkomstland, noch dat het een zodanige taal- en cultuurachterstand heeft dat het in Marokko niet zou kunnen aansluiten op school, dat het kind via haar moeder, de verzoekende partij, een band heeft met haar herkomstland, dat de verzoekende partij de Marokkaanse nationaliteit heeft en er mag vanuit gegaan worden dat zij het kind tot op zekere hoogte de taal en cultuur van het herkomstland heeft bijgebracht, dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat het kind niet in de moedertaal wordt opgevoed en zij deze taal niet zouden gebruiken in de huiselijke sfeer. Gelet op voormelde motieven kan de verzoekende partij bezwaarlijk laten uitschijnen dat de gemachtigde faalt een werkelijke prospectieve beoordeling te maken over de implicaties en de werkelijke omstandigheden die een plotse terugkeer naar een onbekend land voor een kind kunnen betekenen. Uit voormelde motieven blijkt duidelijk waarom *in casu* niet kan geoordeeld worden dat het verlaten door het kind van de sinds de geboorte gekende levensomstandigheden, ingaat tegen diens belang of ‘mensonterend’ is. Door louter het tegendeel voor te houden, slaagt de verzoekende partij er niet in voormelde motieven te weerleggen of te ontcrachten en maakt zij geenszins aannemelijk dat, doordat ook het kind het grondgebied samen met de verzoekende partij dient te verlaten, de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM schendt.

De verzoekende partij verduidelijkt ook geenszins, noch blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier, dat zij voor het nemen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij wel concrete elementen en een begin van bewijs had overgemaakt die kunnen wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM, waarmee de verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden en/of waardoor de verwerende partij gehouden was tot een (meer uitgebreide) motivering.

3.24. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.25. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend drieëntwintig door:

N. VERMANDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER